

दानिएलचे पुस्तक - क्रमांक एकशे चार

भविष्यसूचक नियमाचे उलगडणे: अंतिम दिवसांतील तपासणी न्याय आणि कार्यकारी न्याय समजून घेणे

Jeff Pippenger
2024-02-29

इ.स. १९८९ मध्ये, "अंतकाळी," जेव्हा सोव्हिएत संघ रोनाल्ड रेगन आणि रोमच्या पोप यांच्यामधील एका गुप्त युतीमुळे वाहून गेला, त्या वेळी दानिएल अकराव्या अध्यायातील शेवटच्या सहा वचनांचे मुद्राभंग करण्याच्या आपल्या कार्यात यहुदाच्या वंशाच्या सिंहाने ओळखून दिलेला भविष्यसूचक नियम आम्ही स्थापित करित आहोत. आम्ही दाखवून दिले आहे की रोमच्या त्रिगुण अनुप्रयोगांद्वारे आणि बाबेलच्या पतनाद्वारे प्रकटीकरण सतराव्या अध्यायात त्या स्त्रीची आणि ज्या पशूवर ती आरूढ आहे व ज्याच्यावर ती राज्य करते त्या पशूची ओळख पटते.

सतरावा आणि अठरावा अध्यायांतील स्त्री व पशू यांचे चित्रण देव आधुनिक बाबेलावर आणीत असलेल्या क्रमिक न्यायाला ओळखून देते; हा न्याय लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार-कायद्यापासून सुरू होऊन मिखाएल उठून उभा राहण्यापर्यंत आणि मानवी परिविक्षाकाल समाप्त होईपर्यंत टिकतो. त्या कालखंडाने देवाच्या कार्यकारी न्यायाच्या पहिल्या भागाची खूण होते, जो त्याच्या दयेच्या मिश्रणासह पूर्ण केला जातो. त्यानंतर सात अंतिम पीडांबरोबर, त्याच्या न्यायांत कोणतीही दया मिसळलेली नसते. हे दोन टप्पे तपासणी न्यायामध्येदेखील सूचित झाले आहेत, जो २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी आरंभ झाला. तपासणी न्याय मृतांच्या तपासणी व न्यायाने सुरू झाला, आणि ११ सप्टेंबर २००१ रोजी जिवंतांच्या तपासणी न्यायास आरंभ झाला.

जिवंतांचा न्याय देखील दोन कालखंडांत विभागलेला आहे; त्यांपैकी पहिला 11 सप्टेंबर 2001 रोजी सुरू होतो, ज्यात एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांमध्ये असण्याचे उमेदवार असलेल्यांची चौकशी व न्याय केला जातो, कारण न्याय देवाच्या घरापासून सुरू होतो. मृतांचा चौकशीचा न्याय फक्त त्यांच्यावरच पार पाडला गेला होता, ज्यांची नावे त्यांच्या जीवनातील कोणत्या तरी काळात जीवनाच्या पुस्तकात नोंदविली गेली होती. जी मृतांची नावे लिहिली व नोंदविली गेली होती, ती नंतर पापांच्या पुस्तकासमोर ताडून पाहिली गेली. जर त्यांच्याकडे कबूल न केलेली पापे असती, तर त्यांची नावे जीवनाच्या पुस्तकातून काढून टाकली जात. जिवंतांचा चौकशीचा न्याय देवाच्या घरापासून सुरू होतो असा विशेष निर्देश देऊन वर्णन केला आहे, तर मृतांच्या चौकशीच्या न्यायात अशा कोणत्याही विशेष निर्देशाची आवश्यकता नव्हती.

जिवंतांच्या शोधक न्यायामध्ये, देवाच्या वचनाने हे सावधपणे स्पष्ट केले आहे की, देवाच्या मंडळी असलेल्या यरुशलेमपासून एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाच्या काळातील तो न्याय आरंभ झाला. बायबल या वस्तुस्थितीस दुसरी थेट साक्ष प्रदान करते.

कारण न्यायाची सुरुवात देवाच्या घराण्यापासून व्हावयाची वेळ आली आहे; आणि तो प्रथम आपल्यापासून सुरू होत असेल, तर जे देवाच्या सुवार्तेचे आज्ञापालन करित नाहीत त्यांचा शेवट काय होईल? १ पेत्र ४:१७.

जिवंतांचा न्याय यरुशलेमपासून, म्हणजे देवाच्या घरापासून, आरंभ होतो; आणि तो न्याय आरंभ होण्याची एक विशिष्ट वेळ आहे. जिवंतांचा न्याय यरुशलेममध्ये तेव्हा आरंभ होतो, जेव्हा लेखणीकन्याची शाईदाणी यरुशलेममधून फिरते आणि जे पुरुष व स्त्रिया मंडळीत तसेच देशात केल्या जाणाऱ्या घृणास्पद कृत्यांमुळे उसासे टाकतात व विलाप करतात, त्यांच्या कपाळांवर एक चिन्ह ठेवले जाते.

ज्या वर्गाने सुवार्तेचे पालन केलेले नाही, तो प्रकटीकरण अध्याय सातमध्ये एक लाख चव्वेचाळीस हजार यांच्या विरोधात ओळखला जातो, जिथे योहान त्यांना मोठा समुदाय असे संबोधतो. हा मोठा समुदाय जिवंत आत्म्यांच्या

अशा एका वर्गाचे प्रतिनिधित्व करतो की, जिवंतांच्या न्यायनिवाड्याच्या काळात त्यांचा न्याय केला जातो, ज्यांनी देवाच्या नियमाचे पूर्णपणे पालन केलेले नाही; कारण ते पोपाच्या सूर्याच्या दिवशी उपासना करीत आलेले आहेत. संयुक्त राज्यांमध्ये लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी, यहेज्केल अध्याय नऊमध्ये लेखकाच्या शाईदवातासह असलेल्या देवदूताने ज्यांच्यावर शिक्का मारला आहे, आणि जे प्रकटीकरण अध्याय सातमधील शिक्कामोर्तबही आहे, त्यांना ध्वजचिन्ह म्हणून उंचावले जाईल. तेव्हा जे सध्या सुवार्तेचे पालन करीत नाहीत त्यांना सातव्या दिवसाच्या शब्बाथाविषयी उत्तरदायी धरले जाईल.

“परंतु गत पिढ्यांतील ख्रिस्ती लोकांनी रविवार पाळला, असे समजून की तसे करीत असताना ते बायबलमधील शब्बाथ पाळीत आहेत; आणि आता देखील प्रत्येक चर्चमध्ये, रोमन कॅथलिक समुदायास अपवाद न ठेवता, असे खरे ख्रिस्ती आहेत, जे प्रामाणिकपणे मानतात की रविवार हा देवाने नेमलेला शब्बाथ आहे. देव त्यांच्या हेतूतील प्रामाणिकपणा आणि त्यांची त्याच्यासमोरील सत्यनिष्ठा स्वीकारतो. परंतु जेव्हा रविवारीचे पालन कायद्याने सक्तीचे केले जाईल, आणि खऱ्या शब्बाथच्या बंधनाविषयी जगाला प्रकाश दिला जाईल, तेव्हा जो कोणी देवाच्या आज्ञेचे उल्लंघन करून अशा नियमाचे पालन करील ज्यास रोमच्या अधिकारापेक्षा उच्च असा कोणताही अधिकार नाही, तो अशा प्रकारे देवापेक्षा पोपशाहीचाच सन्मान करील. तो रोमला आणि रोमने नेमून दिलेल्या संस्थेची अंमलबजावणी करणाऱ्या सत्तेला वंदन करीत आहे. तो त्या पशूची आणि त्याच्या प्रतिमेची उपासना करीत आहे. जेव्हा लोक देवाने आपल्या अधिकाराचे चिन्ह म्हणून घोषित केलेली संस्था नाकारतील, आणि तिच्या ऐवजी रोमने आपल्या सार्वभौमत्वाच्या प्रतीक म्हणून निवडलेल्या गोष्टीचा सन्मान करतील, तेव्हा ते अशा प्रकारे रोमप्रती निष्ठेचे चिन्ह—‘पशूची खूण’—स्वीकारतील. आणि हा मुद्दा लोकांसमोर अशा रीतीने स्पष्टपणे मांडला जाईपर्यंत, आणि त्यांना देवाच्या आज्ञा व मनुष्यांच्या आज्ञा यांपैकी निवड करण्यास आणले जाईपर्यंत, जे उल्लंघनात टिकून राहतील त्यांना ‘पशूची खूण’ मिळणार नाही.” The Great Controversy, 449.

ज्यांच्यावर शिक्का मारला आहे त्यांचे निशाण म्हणजे जो सुवार्तेचे पालन करीत नाहीत अशांना आज्ञाधारकतेकडे बोलावतो तो होय.

आणि त्या दिवशी यशयाच्या मुळापासून एक अंकुर उभा राहील, जो लोकांसाठी ध्वजासारखा उभा राहील; त्याच्याकडे अन्यजातीचे लोक शोध करीत येतील; आणि त्याचे विश्रांतीस्थान गौरवशाली असेल. आणि त्या दिवशी असे घडेल, की प्रभु आपल्या लोकांच्या उरलेल्या अवशेषाला पुन्हा दुसऱ्यांदा प्राप्त करून घेण्यासाठी आपला हात पुढे करील, जे अस्सूरमधून, आणि मिसरमधून, आणि पात्रोसामधून, आणि कूशमधून, आणि एलाममधून, आणि शिनारमधून, आणि हमाथमधून, आणि समुद्रातील बेटांमधून उरलेले असतील. आणि तो राष्ट्रांसाठी एक ध्वज उभा करील, आणि इस्राएलच्या हाकलून दिलेल्यांना एकत्र जमवील, आणि पृथ्वीच्या चारही कोपऱ्यांतून यहूदाच्या विखुरलेल्यांना गोळा करील. यशया 11:10-12.

जे सध्या सुवार्तेचे पालन करीत नाहीत त्यांचा न्याय ते जिवंत असतानाच केला जातो; परंतु त्यांचा न्याय जिवंत असलेल्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या तपासणी न्यायानंतरच झाला पाहिजे, कारण लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार कायद्याच्या संकटकाळात देवाच्या शिक्क्याने मुद्रांकित पुरुष व स्त्रिया पाहूनच त्यांना इशारा दिला जाऊ शकतो.

“पवित्र आत्म्याचे कार्य म्हणजे जगाला पापाविषयी, नीतिमत्त्वाविषयी आणि न्यायाविषयी दोषी ठरविणे. सत्यावर विश्वास ठेवणारे लोक सत्याद्वारे पवित्र ठरलेले असून, उच्च व पवित्र तत्त्वांनुसार आचरण करीत आहेत, आणि देवाच्या आज्ञा पाळणारे व त्या पायाखाली तुडविणारे यांच्यामधील भेदरेषा उच्च, उदात्त अर्थाने दाखवीत आहेत, हे पाहूनच जगाला इशारा देता येऊ शकतो. आत्म्याचे पवित्रीकरण हे देवाची मुद्रा धारण करणारे आणि बनावट विश्रांतीदिवस पाळणारे यांच्यामधील फरक अधोरेखित करते. जेव्हा कसोटी येईल, तेव्हा पशूची खूण काय आहे हे स्पष्टपणे दिसून येईल. ती म्हणजे रविवार पाळणे होय. जे सत्य ऐकून झाल्यानंतरही या दिवसाला पवित्र मानत राहतात, ते काळ व नियम बदलण्याचा विचार करणाऱ्या पापपुरुषाची सही धारण करतात.” Bible Training School, December 1, 1903.

कार्यकारी न्याय, ज्यामध्ये तिसऱ्या एलियाचे कार्य पूर्ण केले जाते, तो लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापासून सुरू होतो. तो दोन कालखंडांचा आहे; पहिल्या कालखंडात जे आता सुवार्तेचे पालन करीत नाहीत त्यांच्यासाठी देवाचे न्याय दयेबरोबर मिश्रित असतात, आणि त्यानंतर दयेविना ओतल्या जाणाऱ्या शेवटच्या सात पीडा येतात.

“कृपेचा काल अधिक काळ चालू राहणार नाही. आता देव पृथ्वीवरून आपला आवर घालणारा हात मागे घेत आहे. दीर्घकाळ तो आपल्या पवित्र आत्म्याच्या माध्यमाने स्त्री-पुरुषांशी बोलत आला आहे; पण त्यांनी त्या हाकेकडे लक्ष दिले नाही. आता तो आपल्या लोकांशी, आणि जगाशी, आपल्या न्यायनिर्णयांद्वारे बोलत आहे. या न्यायनिर्णयांचा काळ हा त्यांच्यासाठी कृपेचा काळ आहे ज्यांना अद्याप सत्य काय आहे हे जाणून घेण्याची संधी मिळालेली नाही. प्रभू त्यांच्याकडे कोमलतेने पाहिल. त्याचे दयाळू हृदय द्रवेल; त्याचा हात अजूनही तारण करण्यासाठी पुढे केलेला आहे. या शेवटच्या दिवसांत जे अनेक जण प्रथमच सत्य ऐकतील, त्यांपैकी मोठ्या संख्येने लोकांना सुरक्षिततेच्या कळपात प्रवेश दिला जाईल.” Review and Herald, November 22, 1906.

जे सुवार्तेचे पालन करीत नाहीत तेच “इतर मेंदरे” आहेत; येशूने त्यांना बोलावण्याचे आश्वासन दिले, आणि तो जेव्हा त्यांना हाक मारील तेव्हा ते त्याचा आवाज ऐकतील.

माझ्याकडे आणखीही मेंदरे आहेत, जी या कळपातील नाहीत; त्यांनाही मला आणले पाहिजे, आणि ती माझा आवाज ऐकतील; आणि तेथे एक कळप व एक मेंदपाळ असेल. John 10:16.

ते ऐकतात तो “आवाज” म्हणजे प्रकटीकरणाच्या अठराव्या अध्यायातील दुसरा “आवाज” होय, जो निकट येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी मोठ्याने पुकारतो, जेव्हा त्या महान वेश्येवरील न्याय दुप्पट केला जातो; कारण तिने आपल्या पापाच्या परीक्षाकालाचा प्याला परिपूर्ण भरून काढला आहे.

“संदेष्टा म्हणतो, ‘मी आणखी एक देवदूत स्वर्गातून खाली येताना पाहिला; त्याच्याकडे मोठे सामर्थ्य होते; आणि त्याच्या तेजाने पृथ्वी प्रकाशित झाली. आणि तो मोठ्या आवाजाने जोराने ओरडून म्हणाला, महान बाबेल पडली आहे, पडली आहे, आणि ती सैतानांच्या वासस्थानात परिवर्तित झाली आहे’ (प्रकटीकरण 18:1, 2). हा तोच संदेश आहे जो दुसऱ्या देवदूताने दिला होता. बाबेल पडली आहे, ‘कारण तिने आपल्या व्यभिचाराच्या क्रोधरूपी द्राक्षारसाने सर्व राष्ट्रांना पाजिले’ (प्रकटीकरण 14:8). तो द्राक्षारस काय आहे?—तिची खोटी शिकवण. तिने चौथ्या आज्ञेच्या शब्बाथाऐवजी जगाला खोटा शब्बाथ दिला आहे, आणि एदेनमध्ये सैतानाने हव्वेला प्रथम सांगितलेले असत्य—आत्म्याचे नैसर्गिक अमरत्व—तिने पुन्हा सांगितले आहे. अशा प्रकारच्या अनेक संबंधित चुका तिने सर्वदूर पसरवल्या आहेत, ‘मनुष्यांच्या आज्ञांना शिकवण म्हणून शिकवीत’ (मत्तय 15:9).”

“येशूने आपली सार्वजनिक सेवा सुरू केली तेव्हा, त्याने मंदिराला त्याच्या पवित्रताभंजक अपवित्रतेपासून शुद्ध केले. त्याच्या सेवाकार्यातील शेवटच्या कृत्यांपैकी एक म्हणजे मंदिराचे दुसरे शुद्धीकरण होय. तसेच, जगाला इशारा देण्याच्या शेवटच्या कार्यामध्ये, मंडळ्यांना दोन वेगळ्या हाका दिल्या जातात. दुसऱ्या देवदूताचा संदेश असा आहे, ‘बाबेल पडली आहे, पडली आहे, ती महान नगरी; कारण तिने आपल्या व्यभिचाराच्या क्रोधाच्या द्राक्षारसाने सर्व राष्ट्रांना पाजले आहे’ (प्रकटीकरण 14:8). आणि तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या मोठ्या घोषणेत स्वर्गातून एक आवाज ऐकू येतो, जो म्हणतो, ‘हे माझ्या लोकांनो, तिच्यातून बाहेर पडा, म्हणजे तुम्ही तिच्या पापांत सहभागी होणार नाही, आणि तिच्या पीडांपैकी काहीही तुम्हांला प्राप्त होणार नाही. कारण तिची पापे स्वर्गापर्यंत पोहोचली आहेत, आणि देवाने तिचे अधर्म स्मरणात आणले आहेत’ (प्रकटीकरण 18:4, 5).” Selected Messages, पुस्तक 2, 118.

युनायटेड स्टेट्समधील लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी आधुनिक बाबेलवरील प्रगत कार्यकारी न्याय सुरू होतो, आणि जेव्हा हे दोन न्याय एकमेकांवर आच्छादित होतात तेव्हा जिवंतांच्या न्यायाचा अंतिम कालखंड आरंभ होतो. कराराच्या दूताच्या कार्यासाठी मार्ग तयार करणारा तिसरा दूत जिवंतांच्या न्यायाच्या काळातील कार्याचे

प्रतिनिधित्व करतो; हा काळ ११ सप्टेंबर २००१ रोजी सुरू झाला आणि सध्या जे सुवार्तेचे पालन करीत नाहीत अशांपैकी शेवटचा मनुष्य प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील दुसरा आवाज ऐकून बाबेलमधून बाहेर येतो, तेव्हा समाप्त होतो. हे कार्य मार्ग तयार करणाऱ्या दूताच्या सेवाकार्याच्या प्रारंभी एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मंदिराचे शुद्धीकरण व परिशोधन ओळखते; आणि त्यानंतर कराराच्या दूतासाठी मार्ग तयार करणाऱ्या दूताच्या सेवाकार्याच्या समाप्तीला मोठ्या लोकसमुदायाच्या मंदिराचे परिशोधन व शुद्धीकरण दर्शविते.

लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी, पेन्टेकोस्टच्या दिवशी प्रकट झालेल्या देवाच्या सामर्थ्याचे प्रकटीकरण पुन्हा घडून येते.

“आपल्यापैकी एकालाही, जोपर्यंत आपल्या स्वभावावर एकही डाग किंवा कलंक आहे, तोपर्यंत देवाचा शिक्का कधीही प्राप्त होणार नाही. आपल्या स्वभावातील दोष दूर करणे, आत्म्याच्या मंदिरास प्रत्येक अशुद्धतेपासून शुद्ध करणे, हे आपल्या हाती सोपविलेले आहे. तेव्हा जसा पेन्टेकोस्टच्या दिवशी शिष्यांवर पूर्ववर्षाव झाला, तसाच उत्तरवर्षाव आपल्यावर पडेल....”

“बंधून्तो, तयारीच्या या महान कार्यात तुम्ही काय करीत आहात? जे जगाशी एकरूप होत आहेत, ते जगाचा साचा स्वीकारत आहेत आणि पशूच्या चिन्हासाठी तयारी करीत आहेत. जे स्वतःवर अविश्वास ठेवतात, जे देवापुढे स्वतःला नम्र करीत आहेत आणि सत्याचे पालन करून आपल्या आत्म्यांना शुद्ध करीत आहेत, ते स्वर्गीय साचा स्वीकारत आहेत आणि आपल्या कपाळांवर देवाच्या मुद्रेसाठी तयारी करीत आहेत. जेव्हा फतवा निघेल आणि तो ठसा उमटविला जाईल, तेव्हा त्यांचा स्वभाव अनंतकाळासाठी शुद्ध व निष्कलंक राहील.” Testimonies, volume 5, 214, 216.

याच ठिकाणी भविष्यवाणीच्या वचनातील एक उघड भासणारा विसंगतपणा एखाद्याला अडखळण्यास कारणीभूत होऊ शकतो, तरी तसे होणे आवश्यक नाही. शिष्यांच्या काळातील पेंटेकोस्टच्या वेळी सामर्थ्यप्राप्त झालेला संदेश अन्यजातींकडे नेण्यात आला नव्हता; त्या म्हणजे त्या लोकांचा वर्ग, जे लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी सुवार्तेचे पालन करीत नाहीत. पेंटेकोस्टच्या वेळी सामर्थ्यप्राप्त झालेला संदेश प्राचीन इस्राएलकडे नेण्यात आला; कारण पुढील आणखी साडेतीन वर्षे ते अजूनही त्यांच्या अंतिम परखकाळात होते.

तुझ्या लोकांवर आणि तुझ्या पवित्र नगरावर सत्तर सप्ताह नेमले गेले आहेत—अपराधाचा शेवट करण्यासाठी, पापांचा अंत करण्यासाठी, अधर्मासाठी प्रायश्चित्त करण्यासाठी, आणि अनंतकाळचे नीतिमत्त्व आणण्यासाठी, तसेच दर्शन व भविष्यवाणी यांवर मुद्रांक करण्यासाठी, आणि परमपवित्रास अभिषेक करण्यासाठी. दानियेल 9:24.

पेंटेकोस्ताच्या वेळी सामर्थ्य प्राप्त झालेला संदेश, सुवार्तेचे पालन न करणाऱ्यांकडे, इ. स. ३४ मध्ये स्तेफनास दगडांनी ठार मारण्यात येईपर्यंत नेला गेला नसता. सिस्टर व्हाइट अनेकदा या वस्तुस्थितीची नोंद करतात.

“मग त्या देवदूताने म्हटले, ‘तो एका आठवड्यासाठी [सात वर्षांसाठी] अनेकांबरोबर करार दृढ करील.’ तारणहाराने आपल्या सेवाकार्यास आरंभ केल्यानंतर सात वर्षे सुवार्ता विशेषतः यहूद्यांना प्रचारिली जाणार होती; त्यांपैकी साडेतीन वर्षे स्वतः ख्रिस्ताकडून; आणि त्यानंतर प्रेषितांकडून. ‘आठवड्याच्या मध्यभागी तो यज्ञ व अर्पण थांबवील.’ दानिएल 9:27. इ. स. 31 च्या वसंतऋतूत, खरा यज्ञ असलेला ख्रिस्त कॅल्वरीवर अर्पिला गेला. तेव्हा मंदिराचा पडदा दोन तुकड्यांत फाटला, आणि यावरून हे प्रकट झाले की यज्ञसेवेचे पावित्र्य व महत्त्व नाहीसे झाले होते. पृथ्वीवरील यज्ञ व अर्पण थांबण्याची वेळ आली होती.”

“तो एक आठवडा—सात वर्षे—इ.स. 34 मध्ये समाप्त झाला. त्यानंतर स्तेफनाच्या दगडमाराने यहूद्यांनी सुवार्तेचा आपला नकार अखेरीस मुद्रांकित केला; आणि छळामुळे जे शिष्य सर्वत्र विखुरले गेले होते ते ‘सर्वत्र वचनाचा प्रचार करीत गेले’ (प्रेषितांची कृत्ये 8:4); आणि त्यानंतर थोड्याच अवधीत, छळ करणारा शौल परिवर्तित झाला, आणि तो अन्यजातीयांसाठी प्रेषित पौल झाला.” द डिझायर ऑफ एजेस, 233.

ख्रिस्ताच्या पुनरुत्थानानंतर पन्नास दिवसांनी, पेन्टेकोस्ताच्या दिवशी ज्याला सामर्थ्य प्राप्त झाले तो संदेश त्या रविवारच्या कायद्याशी सुसंगत आहे, ज्यामध्ये सुवार्ता ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या कळपाला बाबेलमधून बाहेर बोलावते; तरीही क्रूसानंतर साडेतीन वर्षे पूर्ण होईपर्यंत यहूद्यांनी “सुवार्तेचा आपला नकार शिक्कामोर्तब” केला नव्हता, आणि त्यानंतर तो संदेश अन्यजातींकडे गेला, जे त्या वेळी सुवार्तेचे पालन करीत नव्हते. वरकरणी दिसणारा हा विरोधाभास अधिक तीव्र होतो, कारण इ.स. 34 मध्ये यहूद्यांनी सुवार्तेचा आपला नकार शिक्कामोर्तब केला, अशी ओळख दिली जाते; कारण सिस्टर व्हाइट वेगळेच म्हणतात.

“संपूर्ण विधीव्यवस्था ही ख्रिस्ताची प्रतीकात्मक छाया असल्याने, त्याच्यावाचून तिला काहीही मूल्य नव्हते. यहूद्यांनी ख्रिस्ताला मृत्यूसाठी सोपवून त्याचा नकार अंतिमरीत्या दृढ केला, तेव्हा त्यांनी मंदिराला आणि त्याच्या सेवाविधींना अर्थ देणाऱ्या सर्व गोष्टींचा नकारल्या. तिची पवित्रता नाहीशी झाली होती. तिचा विनाश निश्चित झाला होता. त्या दिवसापासून यज्ञार्पणे आणि त्यांच्याशी संबंधित सेवा निरर्थक ठरली. काईनच्या अर्पणाप्रमाणेच, त्यांत तारणाऱ्यावरचा विश्वास व्यक्त होत नव्हता. ख्रिस्ताला मृत्यूला देऊन, यहूद्यांनी प्रत्यक्षात आपले मंदिरच नष्ट केले. ख्रिस्ताला क्रूसावर खिळले गेले, तेव्हा मंदिरातील आतील पडदा वरपासून खालपर्यंत दुभंगला गेला; यावरून हे सूचित झाले की महान अंतिम यज्ञ अर्पण केला गेला होता, आणि यज्ञार्पणांच्या व्यवस्थेचा कायमचा अंत झाला होता.” The Desire of Ages, 165.

यहूद्यांनी सुवार्तेचा नकार स्तेफनाच्या दगडमाराच्या वेळी शिक्कामोर्तब केला, की ख्रिस्ताच्या क्रूसावर? हा भासमान विरोधाभास, पेन्टेकोस्ताच्या वेळी प्रकट झालेल्या देवाच्या सामर्थ्याची ओळख लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यासोबत जोडण्याच्या भासमान विरोधाभासाशी संबंधित आहे.

पुढील लेखात आम्ही या उघड दिसणाऱ्या विरोधाभासाचा उलगडा करण्याचा हेतू बाळगतो; परंतु मला आपल्याला हे स्मरण करून घ्यावयाचे आहे की या विशिष्ट विचारमंथनाचा उद्देश त्या वस्तुस्थितीवर आधारित आहे की, संदेष्ट्यांनी ओळख करून दिल्याप्रमाणे, शेवटच्या दिवसांतील देवाचे लाओदिकीयेतील लोक न्याय समजत नाहीत. तपासणीच्या न्यायाचा आणि कार्यवाहीच्या न्यायाचा दोन्हीही लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यात कसा संगम होतो, हे स्पष्ट व्हावे म्हणून आम्ही न्यायाच्या विविध कालखंडांचा आणि उद्देशांचा आढावा घेण्यासाठी वेळ घेतला आहे. आपण आत्ताच उपस्थित केलेल्या उघड दिसणाऱ्या विरोधाभासांशी संबंधित प्रकटीकरण पाहण्यासाठी, या घटकांचा आढावा घेणे आवश्यक होते.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“रोमन कॅथलिक हे मान्य करतात की शब्बाथमधील बदल त्यांच्या चर्चने केला, आणि याच बदलाचा ते चर्चच्या सर्वोच्च अधिकाराचा पुरावा म्हणून दाखला देतात. ते जाहीरपणे म्हणतात की आठवड्याच्या पहिल्या दिवसाचे शब्बाथ म्हणून पालन करून प्रोटेस्टंट लोक दैवी गोष्टींमध्ये विधिनिर्मिती करण्याच्या तिच्या सामर्थ्याची कबुली देत आहेत. रोमन चर्चने आपल्या अचूकतेच्या दाव्याचा त्याग केलेला नाही; आणि जेव्हा जग व प्रोटेस्टंट चर्चस तिच्याच निर्माण केलेल्या खोट्या शब्बाथाचा स्वीकार करतात, तर यहोवाच्या शब्बाथास नाकारतात, तेव्हा ते प्रत्यक्षात या दाव्यालाच मान्यता देतात. या बदलासाठी ते अधिकाराचा दाखला देऊ शकतात, परंतु त्यांच्या युक्तिवादातील भ्रम सहज ओळखता येतो. पापपंथीय इतका चलाख आहे की प्रोटेस्टंट लोक स्वतःलाच फसवत आहेत व या प्रकरणातील तथ्यांकडे जाणीवपूर्वक डोळेझाक करीत आहेत, हे तो पाहतो. रविवाराच्या संस्थेला जशी अधिक मान्यता मिळत जाते, तसा तो आनंदित होतो, कारण शेवटी ती संपूर्ण प्रोटेस्टंट जगाला रोमच्या ध्वजाखाली आणील, अशी त्याला खात्री वाटते.”

“सब्बाथमधील बदल हा रोमन चर्चच्या अधिकाराचे चिन्ह किंवा खूण आहे. जे लोक, चौथ्या आज्ञेच्या दाव्यांना समजून घेऊन, खऱ्या सब्बाथच्या जागी खोटा सब्बाथ पाळण्याची निवड करतात, ते त्यामुळे केवळ त्या सत्तेलाच मान अर्पण करीत असतात, जिच्या अधिकारानेच तो आज्ञापित करण्यात आला आहे. पशूची खूण म्हणजे पोपसत्तेचा सब्बाथ होय, जो देवाने नियुक्त केलेल्या दिवसाच्या जागी जगाने स्वीकारला आहे.”

“परंतु भविष्यवाणीमध्ये निर्देशिल्याप्रमाणे पशूची छाप स्वीकारण्याची वेळ अद्याप आलेली नाही. परीक्षेचा काळ अद्याप आलेला नाही. रोमन कॅथोलिक संप्रदाय यालाही अपवाद नाही; प्रत्येक मंडळीत खरे ख्रिस्ती आहेत. जोवर लोकांना प्रकाश प्राप्त होत नाही आणि चौथ्या आज्ञेचे बंधन त्यांनी पाहिलेले नाही, तोवर कोणीही दोषी ठरत नाही. परंतु जेव्हा बनावट शब्बाथाची अंमलबजावणी करणारा हुकूम निघेल, आणि जेव्हा तिसऱ्या देवदूताचा मोठा घोष लोकांना पशू व त्याच्या प्रतिमेच्या उपासनेविरुद्ध इशारा देईल, तेव्हा खोटे आणि खरे यांच्यामधील सीमारेषा स्पष्टपणे आखली जाईल. मग जे अजूनही अपराधातच टिकून राहतील, ते आपल्या कपाळावर किंवा आपल्या हातावर पशूची छाप स्वीकारतील.”

“जलद पावलांनी आपण या काळाच्या जवळ पोहोचत आहोत. जेव्हा प्रोटेस्टंट मंडळ्या एका खोट्या धर्माला आधार देण्यासाठी लौकिक सत्तेशी एकत्र येतील—ज्याचा विरोध केल्यामुळे त्यांच्या पूर्वजांनी अत्यंत भयंकर छळ सहन केला होता—तेव्हा चर्च व राज्य यांच्या संयुक्त अधिकाराने पोपसत्ताक शब्बाथ लादला जाईल. एक राष्ट्रीय धर्मत्याग होईल, ज्याचा शेवट केवळ राष्ट्रीय विनाशातच होईल.” Bible Training School, February 2, 1913.